

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

בפני כבוד השופט יהורם שקד

תמ"ש 4574-04-14

פלונית

ע"י ב"כ עו"ד רן רייכמן

נגד

אלמוני

ע"י ב"כ עו"ד עפר שחל

פסק דין

השאלה העומדת לפתחי הינה האם יש לפסוק לתובעת מזונות משקמים מאת הנתבע, זאת לאחר שלטענתה, הייתה ה"ידועה בציבור" של הנתבע, כאשר בכל הזמנים הרלוונטיים היה הנתבע נשוי.

א' - ההליך:

1. ביום 2.4.14 פנתה התובעת לבית משפט זה בתביעה למזונות ומדור כנגד הנתבע, במסגרתה עתרה לחייב את הנתבע בעבור מזונותיה בסך של 15,380 ₪ לחודש ולמשך חמש שנים. הלכה למעשה, ביקשה התובעת להביא לחיובו הכולל של הנתבע בדמי מזונות ומדור בסך של 922,800 ₪.

כתב התביעה מחזיק 337 עמודים, מתוכם 18 עמודי טיעון ונספחים.

2. מיד עם הגשת התביעה, קבעתי מועד לקדם משפט ליום 7.7.14. חרף זאת, רק לאחר כחודש ימים, ביום 8.5.14, הגישה התובעת, באמצעות ב"כ, בקשה לדחיית מועד הדיון מחמת קיומו של דיון מקביל, שלפי הטענה, היה קבוע ביומנו של ב"כ.

כיוון שכך, ולבקשת ב"כ התובעת, נדחה מועד הדיון ליום 16.9.14.

לקראת תום הדיון הנ"ל, הצעתי לצדדים לשמוע את התובענה בהקדם, אולם היה זה ב"כ התובעת אשר טען לפרוטוקול כי התיק לא בשל להוכחות וכי מרשתו עומדת על זכותה להזמין עדים ומסמכים וכו' (ר' עמ' 5, ש' 31-30).

באותו היום, 16.9.14, במסגרת החלטה שניתנה על ידי בעניין מזוונותיה הזמניים של התובעת, הוריתי לב"כ הצדדים להגיש רשימת מועדים לדיון לחודש 1/15.

חרף כי החלטתי זו ניתנה ביום 16.9.15, רק לאחר כחודשיים ומחצה, ביום 1.12.14, מצאו לנכון ב"כ הצדדים להגיש רשימת מועדים מוסכמים לדיון, ובה שני מועדים לחודש 2/15.

בהתאם לרשימת המועדים, נקבע התיק לשמיעה ליום 23.2.15.

3. ביום 23.2.15 נשמעו הצדדים ועדיהם, ובתום הדיון, ולאחר שכל הראיות הובאו בפני, הצעתי לתובעת לשקול את המשך עמידתה על תביעתה. התובעת עמדה על הגשת סיכומים ומתן פסק דין מנומק, בתואנה כי היא מאמינה כי בסיכומיה תוכל לשכנע את בית המשפט בצדקת תביעתה.

לאחר הגשת סיכומי הצדדים ולאחר שעיינתי בהם בעיון רב, ובשים לב לעניינים נוספים שיובאו להלן, בחרתי לזמן את ב"כ הצדדים לישיבה נוספת, בה הודעתי לב"כ התובעת כי סיכומיו לא הביאוני לכדי הכרה בזכות כלשהי שיש לתובעת כלפי הנתבע ושוב ביקשתי אותו לשקול את המשך עמידתה של התובעת על תביעתה.

ב"כ התובעת הודיע כי מרשתו עומדת על התביעה, ומשכך, לא נותר לי אלא ליתן פסק דין זה.

ב' - תמצית העובדות הבלתי שנויות במחלוקת:

4. התובעת, מתווכת נדל"ן, גרושה ואם לילד קטן ואילו הנתבע, עורך דין במקצועו, נשוי ואב לילדה קטנה. הצדדים ניהלו קשר חברי (אשר על אופיו הם חלוקים) במשך כארבע שנים, אשר במהלכן מימן הנתבע חלק מהוצאות התובעת ואף גילה רוחב לב ורוחב כיס גם כלפי בנה.

5. עם התערערות היחסים בין הצדדים (ותהיינה הסיבות לכך אשר תהיינה), ערך הנתבע מסמך נושא תאריך 15.10.12, עליו חתומה התובעת ולפיו היא מביעה צער על התנהגותה כלפיו וכן מוותרת כלפיו על כל טענה ו/או דרישה בעקבות מערכת יחסיהם ומגוריהם המשותפים (להלן: "המסמך").

6. בחודש 8/13 נפרדו דרכיהם של הצדדים וחרף זאת, רק לאחר כשמונה חודשים, בחודש 4/14, הגישה התובעת את תביעתה זו.

ג' - טענות הצדדים:

7. להלן עיקר טענות התובעת:

א. הצדדים חיו חיי אהבה ושיתוף במשך 4 שנים כידועים בציבור לכל דבר ועניין. הצדדים התגוררו תחת קורת גג אחת, ופרנסתה של התובעת הייתה על הנתבע.

ב. הנתבע מימן את שכר הדירה המשותפת בה התגוררו הצדדים ובנה של התובעת, תמך בה כלכלית ואף הנפיק לה תלושי שכר פיקטיביים בגובה של 4,000 ₪ לחודש.

ג. הצדדים בילו בחופשות רבות שמומנו על ידי הנתבע, הנתבע רכש עבורה רכב, מימן את לימודיה ואת כל צרכיה ביד רחבה ונדיבה.

ד. הנתבע כפה על התובעת לחתום על המסמך מבלי שהסביר לה את תוכנו ואת משמעותו ותוך שהוא מודיע לה כי אין לה מה לדאוג שכן מדובר ב"מסמך פנימי שאין לו כל משמעות" (ס' 70 לכתב התביעה). משכך, לא נתנה התובעת למסמך זה כל משמעות.

ה. הנתבע לא נתן לתובעת העתק מהמסמך וכן "… העמיד את התובעת בחוסר ברירה תוך כדי התנייה הודיע לתובעת כי היה ולא תחתום - ייפרד ממנה" (סעיף 71 לכתב התביעה).

ו. בחודש 8/13 נטש הנתבע את התובעת בהותירו אותה "המומה וכואבת" (ס' 65 לכתב התביעה), ותוך שהוא מבטיח כי יישארו חברים טובים וכי הוא ימשיך לעזור לה מבחינה כלכלית, וחרף זאת, לא עמד בהבטחתו.

ז. הנתבע הינו עו"ד מצליח ואילו התובעת הינה מתווכת נדל"ן בתחילת דרכה וביכולתו של הנתבע לשאת במזונותיה בנקל.

ח. בין הצדדים התקיים הסכם מכללא אשר יש בו להעיד כי הנתבע ראה עצמו כמחויב במזונות התובעת. כמו כן, ובנסיבות אלו, עקרון תום הלב ופסיקת בית המשפט העליון מובילים למסקנה כי במקרה דנן יש לחייב את הנתבע במזונות משקמים בעבור התובעת.

8. להלן עיקר טענות הנתבע:

א. עסקינן בכתב תביעה שהינו המשך ישיר להצקות ולאיומים של התובעת כלפי הנתבע שנועד לסחוט ממנו כספים.

ב. מלכתחילה רקחה התובעת את מעשה הסחיטה, ובמשך כל השנים אספה קבלות למכביר בדבר רכישות מוצרים שונים, וגם בגין רכישות של מה בכך. התובעת ראתה בנתבע לא אחר מאשר

נתבע עתידי. התובעת ניצלה את טוב ליבו של הנתבע ואת רחמיו, כאשר הציגה עצמה כמסכנה והיא מנסה לעשות עושר שלא כדין (ס' 2 לכתב ההגנה).

ג. מערכת היחסים שנרקמה בין הצדדים הייתה **"קשר מיני וחברות, לא יותר"** (סעיף 4 לכתב ההגנה; הדגשה במקור). מערכת יחסים זו הגיעה לסיומה, כאשר גילה הנתבע כי הוא מנוצל לרעה וכי מדובר במערכת יחסים של סוחטת ונסחט.

ד. הנתבע מעולם לא התחייב לזון את התובעת, לא במפורש ולא במשתמע. הנתבע, מטוב ליבו, סייע לתובעת מתוך אמפטיה לסיפורה האישי העגום, למצבה הכלכלי ולהיותה מטופלת בילד קטן.

ה. התובעת חתמה על המסמך המסיר מאת הנתבע כל חבות, בין שקיימת ובין שאיננה קיימת, ומסמך זה, מלבד היותו מחייב את התובעת, מלמד כי הנתבע לא ראה עצמו כמי שמחויב כלפיה. כפועל יוצא, כל הקונסטרוקציה שהקימה התובעת בדבר "הסכם מכללא" נמצא כחסר כל אחיזה במציאות.

ו. במהלך התקופה הנטענת להיות תקופת החיים המשותפים, ניהלה התובעת מערכות יחסים עם גברים אחרים וללא כל הגבלה. למעשה, הצדדים לא ראו עצמם כבני זוג אלא היו נפגשים למספר שעות לקיום יחסי מין.

ז. הנתבע לא התגורר עם התובעת אלא היה נפגש עמה בדירה למספר שעות מועט מעת לעת.

ח. התובעת תקפה את הנתבע ונהגה כלפיו באלימות, כולל אלימות פיזית קשה.

ט. הנתבע נסחט על ידי התובעת והמתין לשעת כושר לצאת ממערכת היחסים עמה. התובעת אף הציקה לבני משפחתו וללקוחותיו ואיימה עליו כי תרדוף אותו עד המוות (ס' 29 לכתב ההגנה).

י. התובעת נהגה בחוסר תום לב משווע ותביעתה היא המשך ישיר לכך. במכלול הנסיבות (לרבות, כי התובעת עובדת ומתפרנסת למחייתה), אין על הנתבע כל חובה במזונותיה המשקמים של התובעת, מה גם שהתביעה אשר הוגשה לאחר כשמונה חודשים לאחר הפירוד, מלמדת כי לא ראתה נחיצות בבירורה.

ד' - דיון:

9. **כבר בפתח פרק זה אני רואה חובה לציין כי כתב תביעה זה הינו דוגמא ומופת לאמרה בדבר ניצול לרעה של הליכי משפט. תביעה זו, לידתה בחטא וסופה בדין ועליה ועל שכמותה נאמר כי טוב היה אלמלא הוגשה משהוגשה.**

10. בירור התובענה חשף בפני מערכת יחסים צינית בין איש לבין אשה, מערכת יחסים שניתן לומר עליה רבות זולת כי יש בה להקים חובה נוספת ולו מינימאלית של הנתבע כלפי התובעת.

11. כפי שיובא להלן, עדותה של התובעת הותירה בי רושם קשה ולפרקים, קשה מאד. מאידך, התרשמתי מהנתבע כי אכן, כדבריו, ביקש הוא לסייע לתובעת ממקום של טוב לב ושל חמלה, ואילו התובעת ניסתה לנתב זאת למקום של התעשרות שלא כדין.

12. אמנם, יש והדין מכיר בחבות של איש במזונות משקמים בעבור הידועה בציבור שלו כאשתו, ואולם, וככל שבדקתי ומצאתי, אין הדין מכיר או יכול להכיר בחבות כלשהי של הנתבע כלפי התובעת בנסיבות מקרה זה, הכל כפי שיובא להלן.

(1) הדין החל:

13. המקור המשפטי העיקרי לחיוב במזונות הינו החוק לתיקון דיני משפחה (מזונות), תשי"ט 1959 (להלן: "החוק"). סעיף 2(א) לחוק קובע כי: "אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה". מאחר ואין חולק כי הנתבע אינו חב במזונות התובעת מכח הוראות דינו האישי, הרי שהוא פטור גם מחובת מזונותיה גם בהתאם לחוק (ר' סעיף 2(ב) לחוק).

14. התובעת כלל אינה חולקת על עקרונות אלו, וטוענת כי חבותו של הנתבע במזונותיה עולה מכח 'הסכם מכללה', מכח התחייבותו של הנתבע לדאוג לפרנסת התובעת ומכח אופי יחסיהם.

15. בפסיקה ענפה, התווה בית המשפט העליון עקרונות מנחים בדבר פסיקת מזונות משקמים לידועה בציבור או לאשה שנישאה בנישואין אזרחיים, שאלו עיקריהם:

א. ניתן להקים חבות במזונות כל אימת שבין הצדדים קיים הסכם ממנו ניתן להסיק בדבר אומן דעתם של הצדדים (ר' ע"א 805/82 זימבול ורסנו נ' יצחק כהן, פ"ד לז(1) 529, ס' 4 לפסק הדין).

ב. אם וככל שנערך חוזה מפורש בין הצדדים, הרי שזכויות הצדדים וחובותיהם ייקבעו בהתאם לחוזה (ר' רע"א 8256/99 פלונית נגד פלוני, פ"ד נח(2) 213: "על כן, אם נערך חוזה מפורש בין הצדדים ייקבעו הזכויות והחובות על פי מה שהצדדים הסכימו במפורש, ועל פי מה שמשמע מההסדר המפורש" (שם, עמ' 232)).

ג. אין להכיר בחבות במזונות כל אימת שקיימת מערכת יחסים חוזית ברורה ומפורשת המצביעה על כך (ר' בע"מ 10497/08 פלונית נ' פלוני (פורסם בנבו, 15.2.09), לאמור: "מזונות מסוג זה הוכרו בפסיקה... אך פסיקתם אינה עניין שבשגרה ואינה יכולה להיות כזאת - קל

וחומר שעה שקיימת מערכת יחסים חוזית הנחזית כממצה" (סעיף ז'
לפסק הדין)).

ד. דרוש הסכם מפורש כדי להעמיד את זכותה של האישה למזונות
לאחר הפירוד (ר' ע"א 563/65 יגר נ' פלביץ ואח', פ"ד כ(3) 244).

חרף האמור, לשיטתו של השופט ברק (כתארו אז) ניתן להרהר
אחר הלכה זו, תוך ביסוס זכותה של האישה למזונות לאחר פירוד
גם על הסכם מכללא (ר' ע"א 805/82 הנ"ל, סעיף 5 לפסק הדין).

ה. ככל שאין באפשרות התובעת להצביע על מקור חיוב חוזי, יש לבחון
את הטענה מכח עיקרון תום הלב (ר' בע"מ 10497/08 הנ"ל, סעיף ז'
לפסק הדין).

ו. מועד תשלום המזונות נקבע על פי דרישות היושר, שיקולי ההגינות
ותחושת הצדק שבין בני הזוג ואילו שיעור המזונות, משך תקופת
החיוב במזונות ועילות השוללות את המזונות ייקבעו כולן עפ"י
עקרון תום הלב (ר' רע"א 8256/99 הנ"ל, 233-236).

ז. היעדר הוראות חוקיות בדבר תשלום מזונות בין בני זוג שאין
שואים אינו מקרי ואין הוא מהווה לאקונה המחייב שימוש בהיקש
(ע"א 805/82 הנ"ל, סעיף 6 לפסק הדין).

ח. פסיקת מזונות משקמים לידועה בציבור איננה דבר שבשגרה ואין
לאפשר לה להיות ככזו (ר' ע"א 10497/08, סעיף ז' לפסק הדין).

16. להלן אבחן את הראיות שהונחו בפני ואת השתלבותן עם הוראות הדין,
שעיקריו הובאו לעיל.

17. אין עוררין כי ביום 15.10.12 נחתם בין הצדדים מסמך בעל תוכן משפטי (להלן: "המסמך"), חרף כי ב"כ הצדדים נותרו חלוקים באשר למהותו ו/או לתקפותו, כמו גם נותרו הם חלוקים באשר לשאלה האם מדובר בנוסח התחייבות חד צדדי הסותר את תקנת הציבור או שמא, בהסכם מחייב בין שני צדדים. מפאת חשיבותו, להלן נוסחו המלא של המסמך:

תאריך: 15.10.12

לכבוד

[אלמוני]

במסירה ביד

א.נ.,

הנדון: כתב התחייבות בלתי חוזר

על רקע משבר ביחסי החברות שלנו ואגב ניסיוני להשיב את היחסים החבריים שבינינו למסלול התקין, אני עושה מכתבי זה ומתחייבת כלפיך, בדברים הבאים:

1. ברור לי, כי אין וגם לא יהיה בינינו כל שיתוף בנכסים ו/או זכויות לקבלת כספים בין

השאר, מעסקיך ו/או הנובעים מתחום עבודתך. הנני מוותרת באופן בלתי חוזר על כל טענה שיש לי ו/או שתצמח לי בעתיד כלפיך, ו/או כלפי מי מטעמך ולרבות כלפי עיזבונך היה ותמות בזמן קיום יחסי החברות בינינו.

ידוע לי שאם תרצה תוכל להעניק לי, ו/או למי מטעמי, מרצונך החופשי, מתנות ו/או לשתף אותי בזכויות כלשהן, אולם ברור לי שאין בכך כל התחייבות מצדך לעשות כן, ועוד ברור לי שאם הדבר ייעשה על ידך יהיה הדבר מלווה במסמך נפרד בכתב.

הבהרת לי, כי ככל שיחסינו החבריים יגיעו לסיומם, ובכפוף להתחייבויות" כמפורט

במכתבי זה; אוכל להמשיך לעשות שימוש בכל החפצים הנמצאים בדירה שאנו עושים

בה שימוש משותף, למעט חפציה האישיים ולמעט מספר פריטים השייכים לך אשר

יילקחו על ידך. ידוע לי שבין החפצים האישיים שיילקחו על ידך לא יכללו מחשב + מסך, מכשירי חשמל, מיטות וציוד מטבח, לרבות מקרר תנור אפיה ומיקרו, מתנות ותכשיטים שרכשת עבורי ו/או עבור מי מבני משפחתי, אשר יוותרו בבעלותי הבלעדית ו/או בבעלות מקבל המתנה. כמו כן, הבהרת לי כי כלי הרכב שרכשת עבורי יישאר בחזקתי ללא כל תמורה מצדי.

2. אני מצהירה ומאשרת כי היחסים בינינו חנים לשם החברות בלבד ולא לשם כל דבר

אחר. ידוע לי כי הנך מתנגד בנחרצות להביא ילד/ה שתהא ו/או יהיה משותף לשנינו.

היה ובכל זאת כתוצאה מיחסינו החבריים אכנס להריון ממך, כי אז אני מתחייבת

באופן בלתי חוזר לעשות הפלה מיד שהדבר יתאפשר.

היה ואסרב מסיבה כלשהי לבצע הפלה. וכתוצאה מכך ייוולד תינוק/ת, אני מתחייבת

בזה באופן בלתי חוזר למסור בידיך מיד עם הולדת התינוק/ת את התינוק/ת לחזקתך הבלעדית ובכלל זה אני מוותרת על כל זכות ו/או טענה שהיתה יכולה לצמוח לי אגב הולדת התינוק/ת, לרבות ויתור על זכות משמורת ו/או הסדרי ראייה.

3. בכל זמן שהוא הנני מתחייבת שלא להפריע לך בכל דרך שהיא לעבודתך ו/או לפעילות משרדך.

4. הנני מתחייבת לשמור בסודיות גמורה כל מידע אישי, ו/או עסקי, הקשור בך, ו/או בבני

משפחתך, ו/או בעבודתך, ו/או הקשור בלקוחותיך וזאת ככל שמידע כאמור יגיע לאוזני, ו/או ידי בדרך כלשהי.

5. מוסכם עלי כי אתה יכול להיפגש עם כל אדם ובפרט עם בני משפחתך ובכלל זה עם

בתך ולצאת עימה ו/או כל אדם אחר, לחופשות תכפי שתמצא לנכון, בכל זמן שתמצא לנכון ואני לא אתערב יותר בשיקול דעתך מתי ולכמה זמן תוכל לעשות זאת.

6. אני מתחייבת שלא להוציא דיבתך רעה בפני כל אחד, ו/או גוף לרבות בתקשורת גם אם יחסי החברות שבינינו יסתיימו מכל סיבה שהיא.

7. אני מתחייבת לשמור על כבוד חדדי במהלך יחסי החברות שבינינו ו/או אף לאחריהם, ככל שיסתיימו, וככלל זה לא להרים עליך קול, ו/או יד, וזאת מכל סיבה שלא תהיה.

8. ככל שיחסי החברות שלנו יגיעו לסיומם, כאשר יגיעו, אני מתחייבת לשמור על כל

המידע שהגיע לידי אודותיך, ו/או אודת משפחתך, ו/או אודות לקוחותיך, בסוד גמור ובכלל זה אני מתחייבת שלא לגרום להפצה של כל מידע כאמור לצד ג'. ידוע לי שפרסום מידע כאמור יכול ויגרום לך נזק תדמיתי, או אחר, ואני מצהירה ומאשרת כי אין לי כל כוונה לעשות זאת.

9. הנני לאשר ולהצהיר, כי אין ולא תהיה לי כל טענת כלפיך ו/או דרישה כלפיך, בקשר

עם יחסינו והמגורים המשותפים ואף אהיה מנועה מלטעון כל טענה כלפיך ו/או לבוא

כלפיך בדרישות שונות ומשונות ואני אף מתחייבת שלא לעשות כן. ברור לי שאם לא אעשה כן אני מוותרת מראש ובכתב על כל זכות שהייתה יכולה לצמוח לי ללא התחייבותי זו.

10. ידוע לי כי אם אפעל בניגוד להתחייבותי על פי מסמך זה תוכל, לפי רצונך ושיקול דעתך הבלעדי, להפסיק כל תמיכה ו/או במי מטעמי ככל שתינתן תמיכה ללא כל התחייבות מצדך ולא יהיו לי טענות כלפיך.

11. הבהרת לי כי עם מיד סיום היחסים בינינו כאשר וככל שישתיימו יהיה עלי להודיע לבעלי הדירה ברח'... ברמת גן, על סיום תקופת השכירות במועד המוקדם ביותר ולכל המאוחר במועד הקבוע בהסכם השכירות ללא ניצול כל אופציה וזאת כדי לשחרר אותך מהערבות עליה חתמת להבטחת דמי השכירות המגיעים ממני.

12. בכפוף לקיום כל התחייבותי במסמך זה ולשמירה על סודיות גמורה כאמור לעיל תוציא במועד סיום יחסי החברות בינינו מכתב פיטורין ממקום עבודתי ולפיכך אהיה זכאית לקבלת פיצוי פיטורין וכלל הזכויות המגיעים לעובד במקום העבודה, עם סיום העבודה ובכלל זה הזכות לקבלת דמי אבטלה מהמוסד לביטוח לאומי.

13. אני מתנצלת בפניך על כל הנזק ועגמת הנפש שגרמתי לך אגב התנהגות שלי שלא הייתה במקום ואין לה כל הצדקה. אני מצטערת מאוד על התנהגותי הלא ראויה ואני מתחייבת כי התנצלותי זו תיעשה גם בנוכחות בני משפחתי אשר יהיו עדים להתנהגות הלא ראויה מצידך.

14. אני מקווה כי מעתה יחסינו החבריים יחזרו למסלול התיקן של כבוד הדדי

הנני לאשר ולהצהיר כי מסמך זה נחתם על ידי ללא כל לחץ או כפיה ולאחר שהבנתי את כל המשמעויות הנובעות תוצאה מהחתימה על מסמך זה.

ולראיה באתי על החתום, היום 15.10.12

[התובעת, ת.ז.]

[הערה - על המסמך מתנוססת גם חתימתו של הנתבע]

18. עיון במסמך מלמד אותנו על חיי עיקרים, ואלו הם :

- א. המסמך נכתב על רקע משבר ביחסי הצדדים ;
- ב. התובעת מבינה ומסכימה שאין בינה לבין הנתבע כל יחסי שיתוף ברכוש ;

- ג. התובעת מבינה ומסכימה שאין ולא תהיינה לה זכויות לקבלת כספים מאת הנתבע;
- ד. הוסכם והובהר כי הענקות או מתנות יינתנו לתובעת עפ"י שיקול דעתו המלא של הנתבע ולא יהיה בהענקות אלו כדי ליצור חובה כלשהי על הנתבע;
- ה. בשעת פרידה, תיטול התובעת את המיטלטלין שבדירה;
- ו. הרכב שרכש הנתבע לתובעת יהיה לה;
- ז. ברור וידוע כי אין לנתבע כל כוונה להביא ילד בשיתוף עם התובעת;
- ח. ברור ומוסכם כי היה והתובעת תהרהר לנתבע, היא תעשה הפלה והיה ותסרב לכך, התינוק יימסר לנתבע אגב ויתור התובעת על משמורתו והסדרי ראייה עמו;
- ט. התובעת מתחייבת שלא להפריע לעבודתו של הנתבע;
- י. התובעת מתחייבת לשמור בסודיות גמורה כל מידע אישי ו/או עסקי הקשור בנתבע, בבני משפחתו, בעבודתו או בלקוחותיו;
- יא. הנתבע יוכל להיפגש עם בני משפחתו או על כל אדם אחר והתובעת תכבד זאת ולא תתערב בכך;
- יב. התובעת מתחייבת שלא להוציא דיבתו של הנתבע רעה גם במקרה של פירוד;
- יג. התובעת מתחייבת שלא להרים את קולה על הנתבע ולא להרים עליו את ידה;
- יד. התובעת מוותרת על כל טענה ו/או דרישה בקשר עם יחסיהם או עם מגוריהם המשותפים;
- טו. התובעת מודעת כי היה ותפעל בניגוד להתחייבויותיה לפי מסמך זה, יהיה הנתבע רשאי להפסיק כל תמיכה בתובעת או במי מטעמה;
- טז. מיד עם סיום היחסים, יהיה על התובעת להודיע למשכיר על סיום יחסי השכירות במועד המוקדם שניתן וזאת כדי לשחרר את הנתבע מהערבות עליה חתם;
- יז. עם סיום יחסיהם, ובכפוף למילוי התחייבויות התובעת, היא תפוטרו ותזכה למלוא זכויותיה מעבודה במשרדו של הנתבע;
- יח. התובעת מתנצלת על הנזק ועל עוגמת הנפש שגרמה לנתבע בהתנהגותה הבלתי ראויה והיא מתחייבת להתנצל בנוכחות בני משפחתה שהיו עדים להתנהגות זו.

19. יש לשים לב כי האמור במסמך, ככל שאמת הוא, הולם הלימה מוחלטת את טענות הנתבע כפי שבאו לידי ביטוי בהליך שבפני ושעיקריהן הובאו לעיל. רוצה לומר, מעיון במסמך אנו למדים כי הנתבע הרעיף על התובעת כל טוב (כפי שהיא טוענת בפה מלא ובראיות למכביר), ואילו היא השיבה לו רעה תחת טובה. עוד אנו למדים על אירועי אלימות של התובעת כלפי הנתבע, על התנהגות בלתי הולמת, על רצונו של הנתבע להשתחרר מאחיזתה של התובעת בצורה נאותה ומכובדת, ולא פחות חשוב, על רצונו הבולט של הנתבע שלא למסד עמה את הקשר, על סירובו ליטול עליו כל אחריות או חבות כלפיה (זולת האמור בהסכם) ועל כמיהתו שלא להיות בכל מסגרת עם התובעת לאחר פירוד.

20. התובעת חתומה על מסמך זה ושורת ההיגיון, כמו גם השכל הישר, מכוונים לכך כי המסמך לא נערך בחלל ריק ובאופן טבעי יהיה זה קשה לטעון כי כל העולה ממנו הינו בבחינת להד"מ.

21. וישאל התם, מדוע שהנתבע יפעל להחתמת התובעת על מסמך מעין זה אלמלא ביקש הוא להסיר מעצמו חששות כאלו ואחרים, כמו גם, להבהיר לתובעת מה היקף זכויותיה מולו וכפועל יוצא, לאילו זכויות תהא זכאית ולאילו לא.

22. תישאל השאלה, האם האמור במסמך הינו בגדר המצאה ואין בו כדי להעיד על אופי יחסי הצדדים? ובכן, נתתי דעתי לעניין זה והגעתי לכלל דעה ברורה כי גרסתו של הנתבע עדיפה עשרות מונים על גרסתה של התובעת.

אמנם, האמור במסמך נכתב על ידי הנתבע ולכאורה, יש בו להעיד על הלך רוחם של הצדדים, ולמצער, על הלך רוחו של הנתבע. יחד עם זאת העדות העולה מהמסמך הולמת את יתר הראיות בתיק זה, עד כדי כך שהריני לקבוע באופן ברור כי גרסתו הרלוונטית של הנתבע, לא רק שלא נסתרה אלא הוכחה מעבר למאזן ההסתברויות הנדרש במשפט אזרחי, ואנמק:

23. תחילה, נסיבות עריכת המסמך תואמות את גרסתו של הנתבע. כזכור, טען הנתבע כי התובעת נהגה בו באלימות בנוכחות בני משפחתה ואילו התובעת לא נתנה לאירוע זה כל ביטוי בכתב התביעה או בתצהירי עדיה.

והינה בחקירתה הנגדית, הודתה התובעת לראשונה כי תקפה את הנתבע, לאמור:

”ש. אני אומר לך שכתב ההתחייבות חובר אחרי שאת הרבצת [לנתבע] באשדוד לפני כל המשפחה. נכון או לא נכון?

ת. כנראה.

ש. כנראה שכן?

ת. כפי שהסברתי מקודם, אני לא זוכרת מתי זה היה, לא קיבלתי העתק מהנתבע.

ש. יום קודם את הרבצת [לנתבע] באשדוד?

ת. סטירה ככה.

....

ש. האם בגלל האירוע [הנתבע] כתב את כתב ההתחייבות?

ת. דיברנו על זה, [הנתבע] אמר שהוא נעלב. לא קיבלתי העתק” (עמ’ 12, ש’ 21 - עמ’ 13, ש’ 7).

24. לא אוכל לשכוח כיצד במהלך תשובותיה אלו וחרף המעשה החמור שעשתה, בחרה התובעת להציג חיוך רחב, ותוך שהיא מביטה לעבר הנתבע ומעצימה את תחושותיו מהאירוע, התנהלות אשר הותירה בי אי נוחות רבה.

25. מטעמה של התובעת העידו, בין היתר אחותה התאומה, פלמונית ובן זוגה לו היא נשואה, פלמוני. כאשר נשאלה האחות על אודות אירוע האלימות, היא השיבה כך:

”ש. זה לא חריג שאחותך נותנת אגרופ, סטירה למה (צ”ל: ”למי” - י’ ש’) שאת קוראת בן זוג שלה?

ת. מתי?

ש. באשדוד?

ת. לא נכחתי.

ש. [הנתבע] עזב את המקום לפני שהאירוע הסתיים, לפני ששילמתם. מדוע?

ת. לא נכון. [הנתבע] שילם.

- ש. אחותך עצמה העידה והודתה שהיא סטרה [לנתבע] לפני כולם.
את ראית את זה?
ת. לא ראיתי סטירה" (עמ' 37, שי 29 - עמ' 38, שי 7).

26. מדבריה של האחות עולה כי :

- א. אין לה מושג על אירוע האלימות.
ב. היא לא נכחה בו.
ג. היא כן נכחה בו.

27. מיד לאחריה, העיד פלמוני. כך נשאל וכך השיב :

- ש"ש. מה שמעת?
ת. [שהנתבע] קיבל סטירה.
ש. שמעת גם [שהנתבע] נפצע?
ת. לא, הוא פשוט ברח.
ש. מי אמר לך [שהנתבע] קיבל סטירה?
ת. אשתי.
ש. מי שילם על האירוע?
ת. [הנתבע] שם כסף והלך.
...

- ש: אבל כמה פעמים היו [שהנתבע] עזב אחרי שהוא קיבל סטירה מהתובעת?
ת: פעם אחת" (עמ' 41, שי 25 - עמ' 42, שי 12).

28. בשים לב לשלוש העדויות (עדות התובעת, עדות אחותה ועדות הגיס) עולה בבירור כי הנתבע הותקף פיזית על ידי התובעת בנוכחות בני משפחתה. ניסיונה של האחות להרחיק עצמה מהדבר ולהעמיד פני תם, קרס הן משום עדותה של התובעת עצמה והן משום עדותו של פלמוני.

29. מן המקובץ לעיל, הריני לקבוע כי אכן כטענת התובע, הוא הותקף על ידי הנתבעת, ואירוע זה הביא אותו ליזום את החתימה על המסמך, כמו גם להסדיר אחת לתמיד ובכתב, את כל ענייניו עם התובעת.

30. התובעת, חרף היקפה החריג של תביעתה, תביעה לה צורפו מאות נספחים, ממנעה מלצרף את המסמך הנ"ל ולא בכדי. כזכור, התובעת טענה כי הנתבע החתים אותה על המסמך במתק שפתיים תוך שהוא אומר לה, לדבריה, כי אין לכך כל חשיבות אולם הוסיף כי היה ולא תחתום, הצדדים ייפרדו.

באשר למחדלה מלצרף את המסמך לכתבי טענותיה, טענה התובעת כי הנתבע לא הותיר בידיה העתק הימנו. האמנם?

31. קראתי שוב ושוב את עדותה של התובעת וניסיתי למצוא בה הלימה לטענותיה שלה, אולם לשוא. כיצד ייתכן שהנתבע יאמר לתובעת כי עסקין במסמך חסר חשיבות ובאותה נשימה יאמר לה כי היה ולא תחתום, ייפרד ממנה. הילכו שתי הטענות יחדיו? אתמה.

32. בנוסף, מאחר ואין כל עוררין כי הנתבע ביקש להרחיק עצמו מהליכים משפטיים ומתביעות התובעת כנגדו, אינני רואה על היגיון בכך שלא יותיר בידיה של התובעת העתק מהמסמך ולו לשם הרתעה מפני נקיטת הליכים עתידיים. בשים לב לכך כי במהלך חקירתו הנגדית של הנתבע, לא נשאל הנתבע בעניין זה דבר וחצי דבר, הרי שאין עלי אלא לקבוע כי טענתה של התובעת, לאמור כי לא קיבלה העתק מהמסמך, לא הוכחה והיא נדחית.

33. אמור מעתה כי הדעת נותנת כי המסמך היה בידיה של התובעת והיא בחרה שלא לצרפו לכתב תביעתה, מתוך ידיעה כי יש במסמך כדי למוטט, לכל הפחות, חלק ניכר מתביעתה.

34. המסמך נערך ונחתם בין הצדדים גם יחד. חרף אין בכך להעלות או להוריד, אין מדובר במסמך כניעה או במסמך בו אדם מופשט מכל זכויותיו. יש לזכור

ולהזכיר כי ברירת המחדל היא כי אין לחייב אדם במזונות בן זוגו, אלא בהתאם לדינו האישי ואם אין לו דין אישי, בהתאם לחוק, כמובא לעיל. הזכות למזונות משקמים בעבור ידועה בציבור הינה זכות שיש לבחון אותה היטב, תחילה בראייה חוזית ובאין חוזה, בחוזה משתמע ובאין כזה בהתאם לתחושת הצדק ובהלימה לעקרונות של תום לב.

35. לתובעת לא הייתה כל זכות קנויה למזונות לאחר פירוד וניסיונה לטעון כי המסמך הביא לאיון זכות קנויה שהייתה לה, בכל הכבוד, לא יצלח. המסמך נערך ונחתם בין שני אנשים בוגרים ואין ולא יכולה להיות כל מחלוקת באשר להלך רוחם בכלל ולהלך רוחו של הנתבע בפרט, אשר לא ראה עצמו מחויב כלפי התובעת בכל עניין החורג מדל"ת אמותיו של המסמך.

36. אם נשוב לעקרונות המנחים בדבר פסיקת מזונות משקמים לידועה בציבור, כפי שהובא בסעיף 15 לעיל, הרי שעצם קיום המסמך והעולה ממנו בבירור, מאיין כל אפשרות לחיוב הנתבע במזונות התובעת מכח הסכם (ר' סעיף 15(א) לעיל). לפיכך, זכויות הצדדים וחובותיהם ייקבעו בהתאם לו (ר' סעיף 15(ב) לעיל) ומנגד, אין להכיר בחבות במזונות בהתקיימות מערכת חוזית ברורה ומפורשת (ר' סעיף 15(ג) לעיל).

כאמור, הפסיקה, אשר בתחילה תרה אחר קיומו של הסכם מפורש כדי להעמיד את זכותה של האשה למזונות לאחר פירוד, ייתכן ורוככה ומעתה ותחת הסכם מפורש די בהסכם מכללא (סעיף 15(ד) לעיל), אולם, מן הסתם, קיומו של הסכם מפורש במקרה דנן, מחליש באופן ניכר כל אפשרות לטעון כי בין הצדדים התקיים הסכם מכללה שעקרונותיו שונים בתכלית השינוי (כגון: הסכם למראית עין וכו').

ומעל הכל, ככל שלא היה הסכם בין הצדדים, הסוגיות הכרוכות בפסיקת מזונות משקמים תיקבענה על פי עקרונות של יושר, תחושת צדק ותום לב (ר' סעיף 15(ה) לעיל) ותוך שימת לב כי אין פסיקה זו דבר שבשגרה ואין לאפשר לה להיות ככזו (סעיף 15(ז) לעיל).

37. חרף כי דיוננו אמור להסתיים בנקודה זו, למעלה מן הצורך ומאחר והתובעת טענה בגרון ניחר ליישום עקרונות של תום לב והגינות, מצאתי לנכון לדון גם בכך.

(3) על תום לב והגינות:

38. עם כל הכבוד ותוך שאני בורר את מילותיי בקפידה, אין עלי אלא לומר כי בהליך זה לא מצאתי כי בין התנהלותה של התובעת לבין תום לב והגינות יש רב מן המשותף.

39. כתב תביעתה של התובעת החזיק מאות עמודי נספח, קבלות וחשבוניות לרוב על מנת להוכיח כי הנתבע אכן הוציא כספים בעבור התובעת. אמת הדבר כי כאשר בעל דין מבקש להוכיח תביעתו, מצופה ממנו לתמוך תביעתו בעדויות ובראיות טובות. יחד עם זאת, 'מצעד הקבלות' שבכתב התביעה יש בו, מחד ללמד על הוצאות כספים לא מעטים מכיסו של הנתבע לידה של התובעת, אולם יש בו להעיד על דבר נוסף ומטריד.

עיון בתוכן הקבלות שצורפו על ידי התובעת מלמד כי טענתו של הנתבע לאמור כי התובעת ראתה בו נתבע פוטנציאלי ולא חבר, לא נטענה בחלל ריק ואין לומר עליה כי היא מנותקת מציאות. כך לדוגמא, הציגה התובעת קבלה ע"ס 30 ₪ בעבור גרביון שנרכש בחודש אוגוסט 2013. כאשר נשאלה התובעת לפשר שמירת הקבלה, ולאחר שהתנגדות ב"כ לשאלה נדחתה על ידי, השיבה התובעת כי שמרה את הקבלה "בשביל האחריות... אם אני פותחת את הגרביון והוא קרוע אני יכולה ללכת ולהחליף" (עמ' 9, ש' 3-5). וישאל התם, הרי המוצר נרכש חודשים רבים טרם הגשת התביעה וכלום האחריות על המוצר נשמרת לתקופה של חודשים ארוכים? ניכר כי אין צורך להשיב.

כך, לדוגמא נוספת מיני רבות, נשאלה התובעת מדוע שמרה על קבלה מיום 17.10.13 ע"ס 38 ₪ ששולם במזומן למסעדה כלשהי, השיבה: "לא שמרתי. זה היה לי בכיס" (עמ' 7, ש' 22).

גם כאן, ניכר כי כל המוסיף גורע.

40. הנתבע מעולם לא הכחיש כי היה נדיב כלפי התובעת וכלפי בנה, וראיות לכך ניתן למצוא גם בנוסח המסמך (ר' סעיף 10 למסמך), בעדותו ובעדותה של התובעת. יחד עם זאת, לא פחות ממדהים הדבר בעיני כי התובעת ביקשה להיבנות מטוב ליבו של הנתבע וקיוותה כי העובדה כי ניסה להיטיב עמה, תהיה לו לרועץ.

41. אני נותן אמון מלא ובלתי מסויג בטענת הנתבע לאמור כי חמל על התובעת ועל בנה לנוכח נסיבות חייהם, וזו הסיבה בעטיה ביקש להרעיף עליהם מטוב ליבו, וכדבריו: "ריחמתי עליה, על אמא שלה, על אחותה, על בעלה של אחותה, על מציאות החיים הקשה שנחשפתי אליה באופן אישי. ריחמתי עליה..." (עמ' 23, ש' 6-7).

לאחר מכן, כאשר נשאל מדוע היה צריך לממן את בנה של התובעת, השיב: "אני בעיניים שלי רואה ילד שאבא שלו לא מתייחס אליו, לא נותן לו מספיק תשומת לב, לא מעביר כסף מתי שצריך להעביר וגם לא מעביר את מה שצריך להעביר ויש לו יום הולדת ואני יודע שבחיים לא חגגו לו יום הולדת". ב"כ התובעת קטע את דבריו של הנתבע בשאלה: "אז ריחמת עליו?" ותשובתו המידית הייתה: "מאד" (עמ' 23, ש' 28 - עמ' 24, ש' 2).

בהמשך עדותו, נשאל הנתבע שוב על עניין זה, לאמור:

"ש: במסגרת אותו מפגש אינטרסים, אני מציג לך תמונה שאתה הולך עם התובעת והבן שלה לקניון בר"ג. איזה מפגש אינטרסים יש כאן? קודם דיברת על סקס ואורגיות ועכשיו אני מציג לך בילוי שלך עם התובעת ועם הבן שלה. אתה רוצה לשנות מהתשובה הקודמת שלך? ת. אני שוב חוזר לדבר שהוא בסיסי אצלי במהות, אתה כנראה אף פעם לא תבין את זה, יש לי יצר עז לסייע לאנשים. כשאני רואה ילד שחוזר מאבא שלו, שהוא רעב, שהוא ביקש מאבא שלו שייקח אותו לאכול המבורגר והוא חוזר רעב, אני שומע את זה ואני אומר, עכשיו יוצאים והולכים לאכול. ביג דיל.

ש. זה היה אירוע חד פעמי?

ת. לא. היו כמה פעמים. הילד לא היה בבריכה, לקחתי אותו. הילד לא היה בסופרלנד, לקחתי אותו. אני רציתי שיראו זווית אחרת של

**חיים האנשים האלה. התובעת, אחותה, אמא שלה. טלוויזיה משנות
המנדט. אני ב-1,000 ש"ח קונה להם טלוויזיה, משפר להם את החיים.
באים היום, או, מה עשית? באים עם עשרים אלף קבלות. זה ניצול"
(עמ' 28, ש' 15 - 28).**

42. דבריו אלו של הנתבע עודם מהדהדים באוזני ולא אוכל שלא לומר כי אופן
דיבורו ומנעד קולו הותירו בי רושם עמוק של אדם שחפץ היה לעשות טוב
במובן הפשוט של המילה. ככל שדבר זה הינו לצנינים בעיני התובעת, טוב
תעשה באם תנסה לשוות לנגד עיניה מה היה מצבה ומה היה מצבו של בנה
אלמלא אותו הטוב.

43. חייהם המשותפים של הצדדים, ויהא תוכנם אשר יהא, הגיעו לקיצם ולא
אוכל לראות, בנסיבות המקרה, אפשרות לביצוע היקש ממה שהיה למה
שיהיה. לשיטתה של התובעת, העובדה כי הנתבע היה נדיב כלפיה מחייבת
אותו להמשיך ולהיות נדיב גם לאחר פירוד, ולעצם העובדה כי דבר זה לא
רק שלא סוכם ביניהם, אלא סוכם להיפך, אין חשיבות יתרה או חשיבות
בכלל בעיני התובעת ואין בכך, לשיטתה, כדי לפגוע ברצף הרעפת הטוב מאת
הנתבע.

44. כאמור לעיל, נחה דעתי כי המסמך לא נכתב בחלל ריק וכי לאירועים
שקדמו לו הביאו את הנתבע לנסחו כפי שניסחו. בחינת הראיות בתיק
מלמדת כי יש יותר מסתם רגליים לעניינים העולים מהמסמך, הכל כפי
שיובא בקצרה להלן:

א. התובעת נשאלה: "למה לכלכת על [הנתבע] באזני לקוחות וקראת לו
ראש ארגון פשע?" ותשובתה הייתה: "יש לך הוכחות". לאחר מכן
כאשר נשאלה: "זה לא נכון?", השיבה: "לא זכור לי" (עמ' 17, ש' 22-
25).

בשים לב לאופי תשובותיה של התובעת וחוסר האמינות שנתתי
לעדוטה, הריני לקבוע כי הדעת נותנת יותר כי האירוע התקיים מאשר
לא התקיים (ראה גם בהלימה: סעיפים 3, 4 ו-8 למסמך).

ב. באשר להטרדות שטען הנתבע להיותו נתון תחתן, נשאלה התובעת והשיבה:

”ש: זכור לך שהטרדת את [הנתבע] אין ספור פעמים

בטלפון?

ת: זה בעקבות הסכסוך הפרידה שלו...

ש: לכן ניהלת אחרי [הנתבע] מרדפים ומעקבים?

ת: זה קרה אחרי שנפרדתי מבן זוגי... [הנתבע]

הבטיח שהוא יעזור לי לשלם תשלומים ורציתי לבקש

ממנו כמה גרושים. [הנתבע] נוסע ב [רכב יוקרה] של

כמעט חצי מיליון שקל”. (עמ' 17, שי' 26 - עמ' 18, שי'

5).

הינה כי כן, התובעת מודה בפה מלא כי הטרידה את הנתבע וניהלה אחרי מרדפים ומעקבים, אולם לדבריה, הדבר היה מתבקש. יוצא, איפוא, כי טענתו של הנתבע כי היה נרדף על ידי התובעת, לא רק שלא נטענה בחלל ריק, אלא אף בוססה בעדותה של התובעת עצמה (ר' גם בהלימה: סעיף 3 למסמך).

ג. כפי שקבעתי לעיל, התובעת הודתה כי תקפה את הנתבע, ולכן אך

טבעי כי במסמך ניתן לכך ביטוי לבל התנהגות זו לא תישנה (ר'

בהלימה: סעיפים 7 ו-13 למסמך).

45. אשר על כן, מצאתי לקבוע כי התנהלותה של התובעת נעדרה תום לב, כך

שאף אם לא היה כל הסכם בין הצדדים בעניין מזונותיה של התובעת, חוסר

תום ליבה והתנהגותה כלפי הנתבע, לא היו מאפשרים חיוב הנתבע

במזונותיה לאחר הפירוד.

(4) עניינים נוספים שעלו:

46. במהלך בירור התובענה, העלו הצדדים עניינים נוספים שלא מצאתי כי יש

בהם כדי לשנות מהתמונה הכללית, ואלו הם:

א. **קשריהם האינטימיים של הצדדים בינם לבין עצמם ובינם לבין צדדים נוספים** - משקבעתי כי אין לתובעת כל זכות למזונות משקמים, הרי שלא מצאתי כל תכלית לדון בנושא אישי זה.

ב. **מערכת היחסים בין הצדדים לאחר החתימה על המסמך** - איש לא חלק כי גם לאחר החתימה על ההסכם, המשיכו הצדדים - פחות או יותר - באותה התנהלות, קרי: הנתבע מימן חלק ניכר מהוצאות התובעת. יחד עם זאת, ובכל הכבוד, לא אוכל לקבוע כי בהתנהגותם זו ביטלו הצדדים את המוסכם ביניהם או החילו עליהם "הסכם מכללה" שהוראותיו שונות מהוראות המסמך. יש לזכור ולהזכיר כי התניות במסמך, כמו גם הצהרות התובעת במסגרתו, הן שאפשרו את המשך הקשר בין הצדדים באותה מתכונת בלתי מחייבת בפן המשפטי, שאם לא כן, היו הצדדים נפרדים (ר' סעיף 71 לכתב התביעה שחלקו צוטט לעיל).

ג. **הטענה בדבר אי חוקיותו של ההסכם** - לטענת התובעת, ההסכם נגוע באי חוקיות בקובעו כי היה והתובעת תהרה יהיה עליה לבצע הפלה וככל שלא תעשה כן, התינוק שייולד יימסר לאיש אגב ויתור התובעת על משמורת והסדרי ראייה.

אמנם, עסקינן בעניין שאני בספק רב מאוד אם הולם את הוראות הדין, וטוב היה לעניינים אלו שלא ימצאו עצמם במסגרת ההסכם, לא כל שכן, בנוסחו של זה המסמך. יחד עם זאת, הסעיף עומד בפני עצמו וכידוע, דיני החוזים מלמדים אותנו כי ביטול הסכם הינו המוצא אחרון וככל שניתן למחוק חלקים מההסכם, תוך שמירה על יסודותיו, כך ראוי ונכון לעשות (ר' 'עקרון העיפרון הכחול' בו ניתן לעשות שימוש כדי להפריד בין חלק תקף לחלק בטל ולבטל חלקים בהסכם; ע"א 6821/93 בנק המזרחי המאוחד בע"מ נ' מגדל כפר שיתופי, פ"ד מט (4) 221).

לפיכך, לא אוכל לראות ב'תפוח רקוב' אחד כמי שיש בכוחו לקלקל את הסל כולו.

ד. **הטענה בדבר היותו של ההסכם בגדר 'הסכם חד צדדי' -** כך טענה התובעת בניסיון ללמד על בטלותו של ההסכם. חרף כי אין בהיותו של הסכם חד צדדי כדי להקים, לכשלעצמו, עילה לבטלות הסכם, התובעת לא דייקה בדבריה. ההסכם קובע מפורשות כי הרכב שרכש הנתבע לתובעת וכן כל המיטלטלין שמצויים בדירתה, כמו גם ערבותו של הנתבע עד לתום חוזה השכירות, יוותרו לתובעת. הלכך ייקרא הסכם חד צדדי? ברור שלא.

ה. **הטענה בדבר מגורים משותפים והיות הצדדים ידועים בציבור -** התובעת שכרה דירה והנתבע חתם כערב וכמי שעתיד לשלם כל תשלום שלא ישולם על ידי התובעת. התובעת ביקשה להסיק מכך כי הצדדים שכרו דירה יחדיו וכי חיו כבני זוג שקשרו גורלם האחד בשני. בשים לב למארג הראיות דלעיל ולמסקנותיי, ניכר יותר כי הנתבע הסכים לסייע לתובעת לעבור למקום מגורים טוב יותר והתמורה שאר הפיק מכך, ניתנה במסגרת יחסיהם של הצדדים. כך או כך, בשים לב למסמך ולהתנהלות הצדדים, לא מצאתי כי עניין זה יש בו לסייע לתובעת בתביעתה זו. עוד אזכיר כי התובעת ביקשה לראות משל היו בני הזוג ידועים בציבור, ואולם אין לסוגיה זו משמעות רבה שכן העניין הדרוש ליבון הוא כיצד ראו הצדדים את הקשר ביניהם ומהו אומד דעת הצדדים להסכם (השווה: ע"א 805/82 זימבול ורסנו נ' יצחק כהן, פ"ד לז(1) 529, סעיף 4 לפסק הדין).

ה - סיכומם של דברים:

47. כאמור לעיל, דין התביעה להידחות על כל רכיביה.

48. מעבר לאמור לעיל, תביעה לפסיקת מזונות ידועה בציבור הינה למעשה תביעה שנועדה להבטיח את רמת חיו של בן הזוג ולאפשר את שיקומו לאחר הפרידה הפיזית בין הצדדים, ומכאן שמם "מזונות משקמים" (ר': רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני, פ"ד נח(2) 213, 233 - 234). ככל שהצדדים נפרדו בחודש 8/13, וככל שהתובעת אכן נזקקה למזונות מהנתבע, לא נהיר לי כלל ועיקר מדוע השתהתה בהגשת התביעה משך כשמונה חודשים, עובדה לכשלעצמה מעוררת אי נוחות. עוד בעניין זה אציין את העיכוב בבירור

תובענה זו, כפי שהובא בראשית פסק הדין, כמו גם את העובדה כי חרף כי תצהירה של התובעת התומך בכתב התביעה נתחם ביום 6.3.14, מצאה לנכון התובעת להגיש תביעתה רק ביום 2.4.14, כארבעה שבועות לאחר מכן.

49. באשר להוצאות ההליך - בשים לב סכום הנתבע אל מול תוצאת פסק הדין, כמו גם להתנהלות התובעת, אופן מתן עדותה וכו' היה ראוי לחייב את התובעת בסכום משמעותי. יחד עם זאת, בשים לב למצבה של התובעת, מצאתי להקל עמה בעניין זה ולהעמיד את הסכום על 35,000 ₪ בלבד.

50. אשר על כן, הריני להורות כדלהלן:

- א. התביעה נדחית בזאת.
- ב. התובעת תשלם לנתבע שכ"ט עו"ד בסך כולל של 35,000 ₪.
- ג. ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
- ד. לסגור את התיק.

ניתן היום, כ"א סיוון תשע"ה, 08 יוני 2015, בהעדר הצדדים.